

mener det modsatte og argumenterer også for et ja, og det er jo en ærlig sag. Men det, der er interessant at komme i dybden med, er: Hvad nu, hvis det så bliver det nej, som Dansk Folkeparti og andre ønsker. Hvad er Venstres position så?

Dér kom der, og jeg takkede for det tidligere, et meget befriende klart svar om, at hvis det blev et dansk nej den 28. maj, så vil Venstre foreslå, at Danmark udmelder sig af Den Europæiske Union, vistnok fordi – så vidt jeg har forstået – man ikke vil risikere at trække tiden ud i forhold til en udvidelse.

Det er jo ærlig snak, hvis man politisk vurderer det sådan. Men når man kommer med så klar en melding her i Folketinget under denne forespørgselsdebat, så må Venstre jo have gjort sig nogle tanker om, hvordan det skal foregå. Det er jo ikke nye tanker, for Venstres partiformand har jo tidligere været ude i pressen med, at Danmark skal foreslå sig selv udmeldt ved et dansk nej. Derfor må fru Charlotte Antonsen klart meddele her i dag, hvordan det skal foregå. Jeg går da ud fra, at det skal foregå ved en folkeafstemning.

Mener fru Charlotte Antonsen, at Danmark skal melde sig ud af Den Europæiske Union alene ved en Folketingsbeslutning, for så synes jeg efterhånden, vi er nået helt derud, hvor bukserne overhovedet ikke kan holde længere.

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne med Holbergs ord sige til fru Annette Just: Frisk mod Antonius, du haver jo intet ondt bedrevet – ud over at bruge Folketingets tid.

Når vi kigger på denne forespørgsel, er den jo rettet til regeringen. Vi har fået regeringens svar, og vi er sådan set meget enige i, at det ville være en fantastisk usikker situation for Danmark. Jeg tror endda, at det ville være en kaotisk situation. Formelt set kan man sige, at Amsterdamtraktaten ikke kan træde i kraft, hvis vi får et nej ved folkeafstemningen, men jeg har også lært, at man i politik en gang imellem skal lave modprøven og så prøve at se lidt videre frem.

Hvis man laver modprøven her og siger, at vi får det ja, som der trods alt er et stort flertal i Folketinget, som arbejder for, hvad vil der så ske, hvis et andet land ikke ratificerer Traktaten? Hvordan vil vi forholde os til det? Vil vi uden videre sige: Det er i orden, så er Amsterdamtraktaten ikke trådt i kraft, og så glemmer

vi alt det, som et flertal i den danske befolkning har sagt ja til? Eller vil vi prøve at finde en vej, der trods alt gør det muligt at nå det, som et flertal ønsker at nå, og nå det sammen med andre medlemslande, der også ønsker det?

Dér tror jeg, at svaret ville være, at man som ansvarlig politiker og som ansvarlig regering er nødt til at sige, at vi må prøve at finde en vej for at realisere det her, og så må vi se, om vi kan løse problemet med det land, der ikke vil ratificere Amsterdamtraktaten. Det tror jeg ville være den realistiske situation.

Hvordan man finder løsningen, hvordan den kan skrues sammen, er der vel ingen, der kan svare på i dag, men jeg tror ikke, at man opgiver de politiske mål, man har, og som éns parlament og éns befolkning har sagt ja til, fordi et land går hen og siger nej. Det tror jeg ikke at man gør. Det er det realpolitiske – selv om hr. Keld Albrechtsen og andre har ret i det formelle – og det er det, vi skal forholde os til, hvis den situation opstår, at et land i løbet af det næste år går hen og siger nej til at ratificere Amsterdamtraktaten.

Det bliver en vanskelig situation. Det bliver en situation, som skal løses, for det land, som siger nej, vil langsomt komme til at glide ud af det samarbejde, der er etableret. Det er jeg ikke et sekund i tvivl om. Jeg er heller ikke i tvivl om, at man selvfølgelig vil være knyttet til EU på en eller anden måde – måske i stil med den måde, Norge i dag er knyttet til EU-samarbejdet. Men her oplever vi jo, at Norge er i en situation, hvor man har privatiseret sin Europapolitik, hvor norske politikere ikke har indflydelse på ret meget af det, der sker på den europæiske scene – de ting, der vedtages – fordi Norge på den anden side har en tæt tilknytning til EU i form af EØS-aftalen og skal gennemføre de direktiver, som vedtages i EU uden at have direkte indflydelse på dem.

Jeg tror, at der er mange norske politikere, der i dag beklager, at Norge er blevet så isoleret i forhold til det, der sker i det øvrige Europa, og de er jo nødt til at følge med udviklingen under alle omstændigheder uden at have direkte indflydelse på det.

Det bliver den realpolitiske situation, og det er også den, vore vælgere skal have i bagehovedet, hvis det er sådan, at man bliver fristet til at give EU en begmand. Det er noget, der kommer til at koste, og det vil være beklageligt, hvis den situation skulle opstå, men jeg mener ikke, at man kan forholde sig konkret til tingene, før